

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 44, ÅRGÅNG 11
JULEN 2022 (73 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtiofjärde nummer. Detta publiceras onsdagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, vårnumret 2023, skall utkomma måndagen den 20 mars, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande julnummer fortsätter vi den följetong som påbörjades i förra årets höstnummer: *Vid mästartens fötter med kommentarer*.

Därefter följer en redogörelse, *Hur hylozoiken kom till mig*, skriven av vår broder och medarbetare i översättningar till spanska, Antonio Rodríguez (förut framträdande under signaturen ARC).

Sist i detta julnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Före sin bortgång hade vår broder José Antonio Rodríguez (JAR) hunnit till spanska översätta de åtta första avdelningarna av Laurencys bok *Människans väg*, det vill säga fram till och med avdelningen *Augoeides*. Vår amerikanske broder Antonio Rodríguez (signaturen ARC) har tillsammans med red. senare tagit vid, där José slutade, och fullbordat översättningen av de återstående tio avdelningarna av denna bok, vars spanska titel är *El camino del hombre*. Därmed föreligger fyra av Laurencys böcker i fullständig och oavkortad översättning till spanska, det vill säga förutom den nyss nämnda *El camino del hombre* även *La piedra filosofal (De vises sten)*, *El conocimiento de la realidad (Kunskapen om verkligheten)* och *Conocimiento de la vida Dos (Livskunskap Två)*. Alla de nämnda texterna finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning.

Likaså föreligger nu den spanska översättningen av *Övningar i ljusteknik, del ett*. Översättningens titel är *Ejercicios de la tecnología de la luz, parte uno*, och är publicerad under rubriken **TECNOLOGÍA DE LA LUZ**.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Till de tidigare översatta tre första delarna av boken *Ljusteknikens grunder* har nu ytterligare sju delar fogats, så att därmed de tio första av bokens tolv delar översatts; dess ryska titel är *Основы*

световой технологии. Alla de nämnda översättningarna finns publicerade på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt Laurencys uppsats *Pedagogik* ingående i *Livskunskap Ett: Pedagogiikka*. Denna text finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen *Kunskap för människans harmoniska utveckling* publicerade den 21 december 2022 sitt sjunde nyhetsbrev: <https://www.veidos.org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man läsa bland annat om nyheter i föreningens bokhandel och om publiceringen av en unik intervju.

Kurs i Västerås: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar. Kursen hålls i Västerås tre lördagar den 18 mars, 1 och 15 april 2023. Alla tillfällena börjar kl. 10:00 och slutar kl. 17:00.

Anmälan eller frågor skickas till joan.berggren@protonmail.com. Ytterligare information finns på hemsidan: www.nylivslust.se/kurser.html

FEMTE DELEN

KÄRLEK

FÖRSTA KAPITLET

BEFRIELSE, NIRVĀNA OCH MOKSHA

Av alla förutsättningarna är kärleken viktigast, ty om den är stark nog hos människan, tvingar den henne att förvärva alla de övriga, och den förutan vore alla de övriga aldrig tillräckliga. Ofta yttrar den sig såsom ett häftigt begär efter befrielse från kretsloppet av födelse och död och efter förening med gud. Men uttryckt sålunda, låter det själviskt och återger innebörden endast delvis.

C.W.L. – Vi har sagt att det i denna bok förekommer flera avsteg från den vanliga översättningen av dessa förutsättnings benämningar. Av alla dessa avsteg är denna den mest vågade – att framställa *mumukshutva* såsom kärlek. Ordet *mumukshutva* är härlett av roten *muc*, ”befria” eller ”frigöra”. I stammen till den form som uttrycker önskan är roten fördubblad och har skett även andra förändringar, så att formen *mumuksh* erhålles: ”önska befrielse”. Ändelsen *-tva* betyder något motsvarande vårt *-het*, såsom i ”frihet”. Av samma rot är ordet *moksha* härlett: ”frälsning”, ”frigörelse” eller ”befrielse”.

Man har ofta ställt frågan huruvida *moksha* är detsamma som *nirvāna*. Orden betyder olika saker men kan fattas såsom betecknande samma tillstånd av vara – eller snarare ett tillstånd bortom vad vi känner såsom vara. Ordet *nirvāna* kommer av roten *vā*, ”blåsa”, med prefixet *nis*, ”ut”, alltså ”blåsa ut”, varför ordet översätts med ”utslocknande”. *Moksha* är befrielse från cykeln av födelse och död, och *nirvāna* är utslocknandet av den del hos människan som binder henne till denna cykel – vilket betyder allt som människor vanligen kan uppfatta såsom mänskliga. Somliga hinduer föreställer sig *moksha* såsom ett negativt tillstånd och arbetar på att förinta alla personliga begär och mänskliga intressen, så att varken ting eller människor kan draga dem tillbaka till återfödelse och de sålunda för långa tidrymder vinner frihet från födelsens och dödens hjul. De flesta hinduer uppfattar dock *nirvāna* såsom ett tillstånd av utsäglig lycka bortom avskildhetens illusion, ett tillstånd de kallar *kaivalya*, oberoende, absolut enhet. Somliga buddhister tänker sig *nirvāna* såsom människans fullständiga utslocknande, medan andra tänker sig det såsom uppnåendet av ett visdoms- och sällhetstillstånd, som utplånar alla tidigare föreställningar om jag och erfarenhet, eftersom det är ytterligt obeskrivligt. Vi ser alltså att det även inom samma religion råder olika uppfattningar.

Vi teosofier brukar ibland termen *nirvāna* om det medvetenhetstillstånd som hör till den ätmiska eller andliga världen. Vi talar också om *nirvāna* såsom det tillstånd som uppnåtts av dessa övermänniskor eller adepter, som genomgått den femte initiationen och som vid sitt val mellan de sju vägar, som då ligger öppna för dem, väljer den som liknar det verkliga buddhistiska *nirvānat* – icke det ”utslocknande” som den sydliga buddhistiska kyrkan talar om, utan den obeskrivliga vila och sällhet, den nordliga kyrkan undervisar om.

Det är arhaten, som genomgått fjärde initiationen, som kan höja sin medvetenhet till den *nirvāniska* världen och där uppleva den flod av liv jag sökt beskriva i *Det inre livet och Mästarna och vägen*. Denna medvetenhet är så mycket vidare än något vi kan känna här nere att man tvekar att alls kalla den medvetenhet. Arhaten har blivit ett med en mycket större medvetenhet, har mistat förmågan att vara avskild. Alla försök att uttrycka dessa erfarenheter i ord slår slint, eftersom vi saknar ord att uttrycka dem med.

Det är mycket svårt att träffa de rätta betydelsenyanserna, när man översätter böcker skrivna på sanskrit. Men den som varit något i beröring med den *nirvāniska* medvetenheten, förstår bäst vad de gamla författarna, som själva upplevat denna, menar vid sina försök att beskriva den.

Av blotta ordboksförfattaren kan man icke förvänta att han skall kunna ange den exakta betydelsen av dylika ord. Antag att någon, som ingenting visste om den kristna religionen, sökte förstå ett sådant ord som "nåd". Om han slog upp det i en ordbok, skulle han trassla in sig i sådana ord som "nådig" och "benåda" och komma fram till en annan mening än den avsedda. Liknande gäller ordet "avfall", som ju har en helt annan betydelse i religiösa sammanhang än i det vanliga livet. Varje religion håller sig med ett antal termer, som med tiden kommit att få sin särskilda religiösa innebörd. Såvida man icke uppfostrats i denna tro, nalkats den inifrån, är det ej lätt att inse vad dessa termer betyder. I den teosofiska rörelsens begynnelse var det ingen av oss som kunde sanskrit. Madame Blavatsky hade någon kännedom om Indiens religioner, men hon kunde inte sanskrit eller pāli. Hennes metod bestod i att så gott hon förmådde beskriva vad hon själv såg och sedan fråga någon indisk vän, som råkade finnas tillstädes: "Vad kallar ni detta i ert system?" Ofta förstod indiern icke fullt ut vad hon menade men gav den term som föreföll honom komma saken närmast. Nästa gång hon sökte ett ord, frågade hon någon annan, men brydde sig inte om att den förste kunde ha varit en hindu och den andre en buddhist – eller att flera hinduer kunde ha varit anhängare av skilda filosofiska skolor.

Dessutom var madame Blavatsky inte typen för en vetenskaplig lärare, som lägger fram en teori och allt under framställningens gång belyser denna teori med lämpliga experiment, tänkta att göra tjänst såsom bevis. Hon arbetade inte efter någon plan eller något system, vari hon kunde söka foga in varje nytt inslag av kunskap. Hon kunde göra flera uttalanden, som inte stämde överens sinsemellan vad de brukade orden beträffar, och om man då bad henne om en närmare förklaring, kunde hon säga, "Strunt i motsägelserna. Tänk i stället igenom själva ut-sagorna." Hennes ideer var underbart klara och hennes kunskap bestämd.

Hennes arbetssätt var motsatt det man i våra dagar tillämpar, enligt vilket man börjar med att noga definiera de använda orden och ger dem en bestämd innebörd. Det är att befara att detta medför att vetenskap och filosofi blir till ett slags spel, liknande schack, där de drag, man kan göra med en pjäs, är strängt föreskrivna. Hos henne var orden levande – så att säga tankeformer i det fysiska – som hon använde för att i åhörarens medvetande väcka den kunskap som redan fanns i hennes eget.

Om vi vill förstå det invecklade förhållandet mellan det högre jaget och personligheten, måste vi först ha bildat oss en klar uppfattning om vad dessa ting är var för sig. Saken har utförligt behandlats i den teosofiska litteraturen, såväl i Samfundets tidiga undervisning som alldeles nyligen. Jag har sagt något om det i *Mästarna och vägen*. För att framställa det mycket kortfattat och grovt, kan man säga att människan består av de tre delar, som Paulus för länge sedan talade om – kropp, själ och ande. Motsvarande teosofiska termer torde vara personligheten, individualiteten och monaden. Monaden är avgjort gudomlig – en gnista i den eviga elden – i alla avseenden en del av gud själv. Det är naturligtvis i en högsta bemärkelse riktigt att allt är en del av gud – att det inte finns något som inte är han, och att detta gäller såväl materien som anden. Likväl är det i en mycket speciell betydelse, som man kan föreställa sig monaden såsom en manifesterad del av gudomen. Jag vet mycket väl att det är ofilosofiskt, ovetenskapligt, oegentligt att tala om en del av det odelbara. Men det finns inga ord, varmed man kan uttrycka de förhållanden som råder i högre världar, så att vad vi än säger måste bli i högsta grad oegentligt och därför i någon mån vilseledande. Somliga författare, som sökt uttrycka dessa förhållanden, har talat om monaden såsom en avspeglings av logos, om det högre jaget i sin tur såsom en avspeglings av monaden och om personligheten såsom på motsvarande sätt företrädande det högre jaget. Detta sätt att uttrycka förhållandet har sina fördelar, men ändock synes det mig att framställa förhållandet mindre riktigt än vad det andra uttrycksättet gör – det att monaden kan betraktas såsom en del av gudomen, det högre jaget såsom en del av monaden och personligheten såsom en del av det högre jaget.

Såsom ingående i den eviga utvecklingen har det behagat vårt systems logos att ur sig själv låta utgå en väldig härskara av dessa monader. Om vi kan med all vördnad bruka en liknelse,

kan vi säga att de kastats ut från honom såsom gnistor för att, efter att ha genomgått olika materiella världar, återvända till honom såsom stora och härliga solar, envar förmögen att skänka liv och ljus till ett storslaget system, genom vilket i sin tur miljoner andra monader kan i sin tur utvecklas.

Den vidunderliga höjd, från vilken denna gudomliga manifestation, vi kallar en monad, ursprungligen kommit, kan icke mätas med några världar, om vilka vi något vet. Men den lägsta punkt, monaden synes kunna nå i sin utgående rörelse, är den som vi just därför kallar den monadiska världen. Vi får hålla i minnet att enligt den nomenklatur, vår stora president infört, den högsta av de sju världar, varom vi erhållit undervisning, kallas den gudomliga, den andra (ovanifrån räknat) den monadiska, den tredje den andliga och den fjärde intuitionens värld. Ett ytterligare nedstigande i materien är nödvändigt för att logos' avsikt skall kunna genomföras. Monaden såsom helhet synes oförmögen att stiga djupare ner, men den kan skicka ut något vi måste kalla en del eller ett brottstycke av sig själv, och gör det också, en del som kan stiga ner ända till övre delen av mentalvärlden. På sin väg ner manifesterar sig denna sålunda utskickade del i den andliga eller nirvåniska världen såsom den trefaldiga ātma. Denna trefaldiga andes första manifestation stannar kvar i denna värld, medan den andra stiger ner till intuitionens värld och ikläder sig buddhimateria. Den tredje aspekten eller manifestationen stiger ner ytterligare en värld och uppehåller sig i mentalvärldens högre del, där vi kallar den det högre manas. Således består det högre jaget (vilket är det namn som givits detta brottstycke, som monaden skickat ner) av ātma, buddhi och manas, vilka på vårt språk något oegentligt kallas andlig vilja, intuitionell visdom och aktiv intelligens.

Det högre jaget skickar i sin tur ner ett litet brottstycke av sig självt genom den lägre mentalvärlden och emotionalvärlden och manifesterar sig till sist i en fysisk kropp. Var och en av dessa i tur och ordning gjorda nedstigningar innebär en alldeles obeskrivlig begränsning, varför den människa vi möter här nere i fysiska världen i bästa fall är ett brottstycke av ett brottstycke och är i egenskap av ett uttryck för den verkliga människan så ofullständig att hon icke ger oss tillfälle att bilda oss ens något avlägset liknande en föreställning om vad denna människa skall vara vid sin evolutions avslutning.

De högre jag, med vilka vi har att göra i det dagliga livet, befinner sig på olika stadier av denna ofattbart långvariga evolution. I alla händelser finns det högre jaget först och främst i sin egen värld, vilken, som sagt, är mentalvärldens högre del. Det högre jaget kan i denna högre tillvaro, alldeles frånsett dess manifestation såsom en personlighet, redan vara klarvaket, medvetet om sin omgivning, och föra ett aktivt liv. Eller kan det befinna sig i ett tillstånd av sömn, nästan fullständigt omedvetet om sin omgivning och således i stånd att erfara något liknande ett aktivt liv endast genom sin personlighet i lägre världar. Alltmedan människan höjer sin medvetenhet genom de olika världarna, finner hon vibrationerna i var och en av dessa vara mycket snabbare än de i den närmast lägre. När vi talar om det högre jaget såsom utvecklat i sin egen värld, menar vi att det är fullt i stånd att gensvara på denna världs alla vibrationer. Om det inte är så medvetet, går dessa mycket snabba vibrationer det förbi utan att påverka det. För att bli medvetet måste det då stiga längre ner och omge sig med ett hölje av en lägre världs grövre materia, på vilkas vibrationer det kan svara. Genom mycken övning i denna lägre värld blir jaget gradvis i stånd att gensvara på denna världs högre vibrationer och sedan mycket sakta och stegvis på närmast högre världs vibrationer. Sålunda får medvetenheten arbeta sig upp värld för värld.

Medvetenheten i personligheten bör därför ständigt riktas uppåt mot det högre jaget. När det högre jagets medvetenhet på detta sätt fullt utvecklats, börjar det högre jaget sträcka sig uppåt mot monaden. Hela rörelseförloppet ner i materien kallas i Indien *pravritti-mārga* eller utgåendets väg. När den lägsta punkten nödvändigtvis nåtts, anträder människan *nivritti-mārga* eller återvändandets väg. Hon återvänder från dagens skördearbete och för med sig sin skörd i form av fullt väckt medvetenhet, som sätter henne i stånd att vara till långt större gagn i dessa högre

världar än hon kunde ha varit före sitt nedstigande i materien. På denna väg finns alltid frestelsen för denna lägre del av det högre jaget att glömma sin förbindelse med det högre och att helt identifiera sig med den lägre manifestation som är så mycket mer levande för det och således avskära sig från det högre och så att säga grunda en egen verksamhet i den lägre världen. Antagligen är det högre jaget självt såsom del av monaden benäget till en liknande frestelse i sin mycket högre värld, men det vi för närvarande avhandlar är förhållandena mellan det högre jaget och personligheten och vidare betraktar vi detta såsom personligheten ser det, när det skådar upp mot det högre jaget och söker bli ett med detta.

Det högre jaget har förbundit sig med personligheten, då det hungrar eller törstar efter levande erfarenhet. Det är i sin egen värld utvecklade, ur stånd att gensvara på denna värld höga vibrationer. De lägre världarnas långsammare vibrationer betyder mera för det, varför det gång på gång kommer tillbaka för att uppleva dessa. Allteftersom det utvecklas, avtar denna hunger så småningom, och ibland, när det högre jaget kommit långt och blivit mottagligt för dess egen värld glädjeämnen och verksamheter, slår det över i den andra ytterligheten och försummar sin personlighet – fångat som det är i karmas grepp, nedsjunket i tillstånd, som numera för högre jaget är fyllda av sorg eller leda, emedan det nu vuxit ifrån dem.

Detta avtagande av dess törst efter de lägre världarna har skett, alltmedan det utvecklade sin personlighet. När det nått full medvetenhet i emotionalvärlden, börjar det fysiska livet i jämförelse därmed framstå såsom tråkigt. När det når den lägre mentalvärlden, har det funnit emotionalvärlden mörk och dyster. Och alla dessa tre lägre världar har mist sin tjusning, när det börjat kunna njuta det ännu mer levande och lysande liv som kausalkroppen erbjuder. Många har nått det stadium i evolutionen, där de under sömnen kan färdas och utföra nyttigt arbete i emotionalvärlden. Alla esoterikstuderande har en välutvecklad och brukbar emotionalkropp, ehuru många av dem ännu icke förvärvat vanan att använda den. Den lägsta delen av mental-kroppen är likaledes i ordning och redo att sättas i verket. Med regelbunden meditation utvecklar man denna kropp och bringar den under kontroll. På detta stadium kan människan undervisas i att bruka denna kropp, och därefter kan hon under sömnen lämna emotionalkroppen jämte fysiska kroppen. När detta väl genomförts, upprepas motsvarande med kausal-kroppen, varvid det högre jaget är vaket och verksamt i sin egen värld.

Alla de lägre höljen är tillfälliga klädnader, vi anlägger för att lära oss använda motsvarande världars krafter, och när vi gjort detta fullständigt och det högre jaget fungerar fulländat i sin kausalkropp, vilket sker vid fjärde initiationen, finns icke längre något behov av att mera inkarnera i dessa världar. Sedan människan väl triumferat över dessa lägre världar och dithörande höljen, kan hon när som helst materialisera tillfälliga emotional- och mentalkroppar, visa sig i dessa världar och däri göra vad hon vill. Den som nått detta stadium, behöver inte längre genomgå födelsens och dödens tröttsamma kretslopp, som är så obehagligt. Kanhända tänker vi inte alltid på detta såsom särdeles obehagligt, eftersom vi ju får ut en smula nöje av livet. Det är sant, men kunde vi betrakta det ur de högre jagets synvinkel, skulle vi inse hur outhärligt ledsamt det är för den eviga anden att vistas här nere, ”fängslad, instängd och inlåst” i en kropp som inte kan göra det ena och inte vill göra det andra. Så länge vi lever i den, gör vi därav det bästa vi kan, men den är likväl endast ett tillfälligt hölje, vari vi är iklädda för att lära vissa läxor, och sedan vi väl lärt dem, är vi mycket glada över att slippa alltihop.

Den som haft någon upplevelse av kausalvärlden, känner ibland mycket djupt den tryckande begränsning som råder i de tre lägre världarna. Han saknar all den härliga frihet och kärlek och sanning som utmärker det högre jagets egna regioner. Han inser orsaken till att han nödgats stiga ner i detta tillstånd av mörker och kan då säga sig: ”Jag skall göra mig av med detta begär, vilket är den främsta orsaken till att jag kastas ner i inkarnation, och jag skall balansera mitt karmakonto genom att handla utan att låta mig bindas.” Den som kan säga detta, är redan en utvecklad människa, som ägnat dessa ting mycken tanke. Han är en metafysiker och filosof. Han säger och menar det också: ”Jag skall stänga av detta begär. Jag skall exakt balansera

karmakontot, och sedan finns det ingenting som kan driva mig tillbaka.” Detta kan göras. När han lyckas – och det har många i Indien dess historia igenom – undkommer han cykeln av födelse och död. Han lever i den himmelska världen eller har måhända nått kausalvärlden, men i regel inte högre. Han har uppnått det han torde kalla *moksha*.

Den som kan göra detta, måste vara en som höjt sig ovan alla lägre lidelser och begär, ty annars skulle detta vara omöjligt, men icke desto mindre har han glömt en sida av evolutionen. Han har fullkomligt förstått hur karmas lag verkar och därför kunnat frigöra sig från denna. Men han har inte fullkomligt förstått evolutionens lag och inte frigjort sig från denna. Han är liksom en klipsk gosse i skolan som kunnat komma långt före kamraterna och klara flera prov i förväg och därefter ingenting behöver göra i tre eller fyra år, medan de andra kommer i kapp. Detta är just vad som sker med den som når *moksha*. Han har inte nått det mål som är satt för mänskligheten, ty mänsklighetens evolution slutar vid adeptskapet.

Adepten är icke endast en människa, som är fri från födelse och död, utan även en levande kraft. Han har blivit ett med monaden, som i sin tur är en gnista av gudomen. Men gudomens metod består i att sänka sig, utgjuta sig i yttersta självupppoffring i denna hela plan. Därför måste även den som blir ett med gudomen, vara fylld av denna självupppoffringens anda. Adepten gör mer av goda gärningar än den största filantrop kunde göra och gör dem hela tiden i högre världar, men han gör dem till fromma för den mänsklighet han tillhör. Den goda karma, som därav blir resultatet, kommer därför mänskligheten och icke honom själv till del, så att det ej finns något som kan binda honom vid återfödelsen, men hela mänskligheten höjes något. Det är ingen stor höjning, ty när denna mängd god karma sprids i hela mänskligheten, blir det icke så mycket för var och en, men det blir ändå en stadig höjning för alla. Alltså får envar på sätt och vis litet mer än han kanske synes förtjäna. I detta finns emellertid ingen orättvisa, ty liksom regnet faller lika på rättrådiga och orättrådiga, blir det detsamma för envar.

Sedan tusentals eller rent av miljoner år förflutit, finner således den som nått *moksha* att evolutionens våg har nått upp till hans nivå, så att han måste återvända, återfödas och fortsätta sin utveckling. Den som söker *moksha*, vet i allmänhet att hans befrielse inte är för evigt, men han anser att han återkallas först i en avlägsen framtid och att världen vid hans återkomst nog är bättre. Han säger: ”Jag kan kosta på mig detta. Jag vinner några tusen års frihet och får hela denna tid vistas i den himmelska världen och där förnöja mig.”

Vårt ideal är fullkomlig medvetenhet på den högsta nivå vi kan uppnå. Vår avsikt är icke att vila nöjda på någon som helst nivå. Men samtidigt vägrar vi att uppge vår medvetenhet för att falla i trans, vilket somliga gör för att uppnå ett tillstånd, som ligger bortom deras dagsmedvetna. Människor talar ibland om att ”uppgå i *samādhi*”, och somliga, som är förtjusta i det välljudande sanskritspråket, talar om att under meditationen ingå i *samādhi*. Vi var mycket förbryllade över detta ords innebörd, tills vi insåg att denna är relativ. *Samādhi* för någon är den punkt precis bortom den, vid vilken det är möjligt för honom att bibehålla sin klara medvetenhet. Om man är medveten i emotionalvärlden men inte i mentalvärlden, så är denna värld, mentalvärlden, hans *samādhi*. Det är att gå bortom det tillstånd, vari man kan vara medveten, att övergå i ett slags trans, varifrån man återvänder med ett slags härlig och skön känsla men i allmänhet utan klar medvetenhet. Människor bör icke ingå i *samādhi*, när de mediterar. De bör behålla medvetenheten, så att de vid återkomsten kan minnas vad de upplevat. Jag vet att många har ingått i *samādhi* och upplevat en mäktig lycko- och sällhetskänsla. Detta innebär dock inte framsteg, eftersom de förlorar kontrollen och inte klart vet vad de har sysslat med. I detta finns alltid en viss fara – man vet inte om man kan komma tillbaka.

En gång iakttog dr Besant och jag vissa oerhörda utgjutelser av liv från högre världar, stora vågor, som pulserade fram från solgudomen. Hon sade: ”Låt oss kasta oss in i denna våg och se vart den för oss.” Vi skulle ha störtat oss in i denna, om inte hennes mästare hade ingripit och sagt åt oss att inte göra detta. Efteråt frågade dr Besant honom: ”Om vi hade kastat oss in i den där vågen, var skulle vi då ha hamnat?” Han svarade: ”Ni skulle kanske om någon miljon

år ha spolats upp på Sirius eller i något annat solsystem.” Tydligt är att det är oklokt att kasta sig in i dylika utgjutelser, när man inte vet exakt vad det är som sker. Det är inte någon god idé att förlora medvetandet. Det är mycket bättre för oss att söka behålla kontrollen över våra höljen och ha någon uppfattning om vart vi är på väg – annars kan det hända att vi förlorar den fysiska kroppen och för tillfället avslutar vår användbarhet. Vår metod består i att behålla den fulla medvetenheten i varje värld vi kan nå och försöka vara till gagn i denna. Våra mästare talar aldrig om den blott passiva kontemplerationen. Vår avsikt är icke att sitta ner och njuta någonsans, utan att alltid vara aktiva i mästarens arbete.

Den omskrivning, mästaren gjort av den fjärde förutsättningen, kärleken, är i högsta grad kännetecknande för honom. Han går bortom den egenskap själva ordet avser till egenskapens orsak, vårt motiv till att förvärva den. Han säger: ”Vilket är ert motiv till att önska befrielse? Om det är för att bli fria, så att ni kan bättre hjälpa, söker ni göra er ett med gud. Vad är då denna gud? Gud är kärlek. Ni måste utveckla kärlek, om ni vill bli ett med honom. Således är denna förutsättning i själva verket kärlek.” De som läst boken *Man: Whence, How and Whither?*, torde erinra sig att den förklarar att flera grupper människor flyttat över från andra planetkedor till vår och att vissa av dessa grupper kallades båtlastar av tjänare. Praktiskt taget alla Teosofiska samfundets medlemmar hör till en av dessa grupper, varför denna tanke om tjänande är en mycket stark faktor bland våra anlag. Vi vet hur svårt det är att göra sig av med något vi har medfött. Vår nationalitet, till exempel, bär med sig många små synsätt, som det är mycket svårt att komma ifrån. Detta är personlighetens nationalitet, men denna tanke om tjänande kan vi kalla det högre jagets eller kanske monadens nationalitet. Högre jaget eller monaden har den så att säga medfödd och har odlat den alltifrån början.

Det är svårt för oss att förstå att det finns andra typer, som är alldeles lika goda som denna vi nu betraktar. Solgudomen manifesterar sig genom tre aspekter: vilja, visdom och kärlek. Det är så dessa framställs i den nämnda boken. Människorna nalkas honom på alla dessa tre vägar. Den egna vägen är för varje människa den bästa, men hon bör betänka att en annan människas väg är för henne den bästa och att de i det långa loppet alla löper samman. Vi måste förvärva förmågan att betrakta tingen genom alla aspekterna och veta att de i sanning alla är ett. I den athanasianska trosbekännelsen sägs att vi måste hylla denna lära om treenigheten, ”i det att vi varken sammanblanda personerna eller söndra det gudomliga väsendet”. Vi måste lära oss att det genom all evighet finns blott en gud, ehuru hans manifestationer sker genom tre personer.

I detta kapitel börjar sades att kärleken, om den är stark nog hos människan, tvingar henne att förvärva alla de övriga egenskaperna. Den förmår människorna till handling i enlighet med deras förmåga. Tag ett av de bästa och skönaste exemplen: moderskärleken. Låt oss se hur denna tar sig uttryck hos ett vilt folkslag. Denna moder vet inte mycket, men är åtminstone beredd att försvara sitt barn och, om så erfordras, offra sitt eget liv för barnet. Den civiliserade modern skulle göra detsamma i samma omständigheter. Gång på gång får vi höra talas om att en moder mist livet, då hon räddat sitt barn ur ett brinnande hus eller, oftare, medan hon vårdat barnet, sedan det drabbats av en smittsam sjukdom. I det vanliga livet hos oss driver denna kärlek modern till att tänka. Hennes kärlek till barnet förmår henne att studera hygien, allt om livsmedel, näring och dylikt. Kärleken driver alltså till både mental och fysisk aktivitet.

En människa måste äga denna kärlek, vilken är en intensiv önskan att få tjäna, om hon vill nå mästaren. Evangelisten Johannes sade: ”Den som icke älskar sin broder, han förbliver i döden” och ”den som icke älskar, han har icke lärt känna Gud”. Allt detta är fullkomligt sant. Det är gott och väl att känna teosofins facktermer och att förstå dess filosofi och vetenskap, och att kunna urskilja och använda de två tusen fyra hundra ett slagen av elementalessens är av stort gagn för praktiska ändamål – men det som gör människan till en sann teosof, är kärleken.

Jag minns att, när för länge sedan Babu Mohini Mohun Chatterji, som var en lärjunge, kom till London för att undervisa, vi för första gången fick höra talas om dessa förutsättningar, som inte hade framlagts i mr Sinnetts böcker eller i *Isis Unveiled*, vilka var nästan de enda böcker

vi då för tiden hade. Han sade oss alldeles tydligt att utan denna fjärde förutsättning den intensiva önskan efter befrielse (det var så han framställde det), det goda uppförandet i sina sex yttringar vore ”blott liksom vatten som spillts i öknen”. Det vore i sanning torrt och närmast gagnlöst för oss, såvida vi ej hade denna intensiva önskan att vara ett med gud och att göra såsom han gör. Vi insåg då icke att det innebar ett tjänande, så fullständigt som det vi nu gör, ehuru mästarna alltifrån början framhållit sin kärlek till ”mänsklighetens myllrande miljoner, de ringa och föraktade”. Vi var huvudsakligen sysselsatta med att söka lära oss teosofi. Allt var så nytt, så intressant, så spännande att vår tid främst ägnades detta – mycket mer kanske, om det ej vore för att man måste lära sig något, innan man kan bli till verkligt gagn för andra.

Den är icke så mycket önskan som vilja, beslutsamhet, fasthet.

C.W.L. – Viljan är framför allt den egenskap som utmärker första strålen, vilken mästaren Morya tillhör. Mästaren Kūthūmī tillhör andra strålen, visdomens och kärlekens stråle. Han talade såsom en första strålen tillhörig skulle göra. Jag minns ett tillfälle, varvid Alcyone nämnde sin önskan att förvärva en viss egenskap. Mästaren sade: ”Önska icke något. Önskan är svag. Vill det, ty du är gud. Om du strävar efter att förvärva en egenskap, bruka då viljan till att göra det och gå åstad och gör det.” Detta är i alldeles särskild grad hierarkins ståndpunkt. Det är sannerligen mycket viktigt för oss att förstå mästarens inställning och betraktelsesätt, vilka fört honom dit, där han nu står, och vilka kan utträta detsamma för oss.

För att åstadkomma resultat måste denna beslutsamhet fylla hela ditt väsen, så att intet blir övrigt för någon annan känsla. Det är sannerligen viljan att bli ett med gud, icke för att du skall undfly ledan och lidandet, utan för att du på grund av din djupa kärlek till honom skall handla med honom och såsom han gör. Emedan han är kärlek, måste även du, om du vill bli ett med honom, fyllas med fullkomlig osjälviskhet och kärlek.

C.W.L. – Mästarens lärjunge vill blott ett, och det är att få tjäna. För detta är han redo att uppge all personlig njutning och äregirighet och förbli blott en liten kugge i den stora maskinen. Den vanliga människan har ännu inte börjat tänka särdeles allvarligt på något högre. Hon tar livet i stort sett sådant som hon finner det, och hennes önskan är inte att lämna detta slags liv till förmån för något högre och ädlare, utan snarare att nå framgång i ett dylikt liv. Om man föresloge att hon skulle uppge allt detta vi kallar det lägre jaget, skulle hon fråga: ”Men vad blir då kvar av mig, om jag gör detta?” Det är riktigt att det i ett dylikt fall icke bleve särskilt mycket kvar, så långt hon kunde se, fastän sannerligen hela verkligheten skulle finnas kvar.

Det är svårt att för en dylik människa förklara vad vi menar med att ”uppgå i det gudomliga livet”. Jag kände en mycket god och intelligent man, som gjorde ett inträngande studium av den nordliga buddhismen. Han besökte mig en dag och sade: ”Jag kan inte få någon rätsida på detta. Det förefaller mig inte vara värt att fortsätta med. Det är ganska intressant såsom fornforskning betraktat, men det enda syftemål som framställs är att bli ett med Buddha. Jag kan inte förstå att detta skulle vara av något värde för Buddha, och det skulle förvisso bli slutet på mig.” Det är så den vanliga människan betraktar dessa ting. Likväl finns i allt detta en verklig, glödande, brinnande mening. Om en människa kan få fatt i denna, så kommer den att förvandla hela hennes uppfattning. Den expansion av medvetenheten som avses berövar henne icke något av hennes frihet, ej heller förstör den det ringaste av hennes individualitet. Det är icke så att jag uppgår i världsalltet, utan världsalltet blir jag. Människor säger: ”Detta jag är jag.” Om därmed avses det lägre jaget, är det en villfarelse, men när man inser ”jag är gud”, då är känslan att gud är gud inte någon illusion. Illusion är däremot tanken att något kan finnas till utanför detta enda jag eller vara avskilt från detta.

I vardagslivet förekommer sådant som kan tjäna såsom exempel på detta det mindres uppgående i det större. I ett stort handelshus börjar en ung man sin anställning såsom ett enkelt biträde. I förstone betraktar han företaget liksom en tuktomästare, och han har stor möda med att komma

i tid på morgnarna och utföra allt ålagt arbete. Men efter flera års anställning och sedan han befordrats till en mer ansvarsfull ställning, börjar han säga, ”Vi gör detta”, och då börjar han identifiera sitt intresse med handelshusets. Så fortsätter han, tills han blir direktör och till sist delägare. Då talar han alltid för huset, och när han tänker på någon av dess affärer, är det ”firman” han alltid har i åtanke. Han är lika fri och lika förmögen att taga initiativet i vilket som helst avseende som någonsin förut. Likväl är det nu han brukar sin vilja på rätt sätt. Firman har inte tvingat honom till denna inställning, utan han har vuxit in i den. Detta är blott ett litet exempel, men det ger en föreställning om det sätt, på vilket en människa kan identifiera sig med en större kraft och likväl äga sin vilja lika mycket som någonsin förut.

Det kommer en tid, när vi blivit själva vägen, när vi aldrig kommer till korta i någon av förutsättningarna, eftersom de vuxit in i oss och blivit en del av vår själva natur. Vi är hela tiden nära den levande guden, emedan han alltid är i oss och omkring oss och med oss. Ändock är det vår sak att lära oss inse detta, att steg för steg höja vår medvetenhet och därvid bruka alla de medel som kommer inom vårt räckhåll, tills vi verkligen kan fatta denna tanke. Vi skall bli ett med gud i hans högsta manifestationer, i de inre manifestationerna, icke i de blotta materiella formerna. Själva materien i våra kroppar och även omkring oss är hans yttre klädnad – men det är icke med hans klädnad, utan det är med honom själv vi vill förenas. När vi blir ett med honom, erkänner han å sin sida detta och använder oss såsom levande kanaler, genom vilka hans kraft kan utgjutas. Vi är kanaler för den gudomliga kraften i dessa lägre världar, men vi är effektiva kanaler först när vi nått därhän att vi icke har någon avskild personlighet i motsats till honom. Han verkar alltid genom dylika medel, och hans tjänare, den stora andliga hierarkin, gör sammanledes. Om de verkade direkt på människor, kunde de utan tvivel göra underverk, men det skulle onödigtvis förbruka mycket av deras kraft, varför de i stället verkar genom de medel de ordnat.

Det finns en talrik kategori människor, som aldrig sökt förstå livets principer. De anser att naturen måste foga sig efter deras önskan och godtar icke förhållandena sådana de är bestämda. De är liksom sådana som undersöker spiritualistiska seanser och vill föreskriva, under vilka villkor manifestationer får äga rum. Detta är en alldeles absurd inställning, då det ju inte finns något forskningsfält över huvud taget, där man kan föreskriva hur naturlagarna skall verka. Man har hört talas om vildar, som fått sig elektriska fenomen förevisade och som då förklarat att dessa beror på bedrägeri. Vildarnas hövding kunde säga: ”Jag ser att allt detta är anslutet till kablar. Ni åstadkommer det med dessa kablar. Avlägsna dem, och jag skall tro er.” Elektrikern svarade leende: ”Ni förstår inte den lag som bestämmer detta. Kablarna leder elektriciteten. Dem förutan kunde kraften inte komma fram.” Då säger mannen: ”Jag har avslöjat ert bedrägeri.” Människor betar sig på samma sätt vid spiritualistiska seanser. De finner sig inte i det sätt, på vilket dessa försiggår, utan fordrar något annat. Det är ett visst mått av egensinnighet i tanken att tvinga gud att göra såsom människan önskar, vilket nog tilltalar ett visst kynne, dock inte mitt, lika litet som tanken att i bön tala om för gud vad han skall göra. Jag har den djupa övertygelsen att han vet oändligt mycket bättre än jag och att, om genom någon ytterligt oförklarlig tillfällighet han skulle ändra sin avsikt på grund av min bön till honom, jag vet att jag enligt den ordningen hade varit oändligt mycket värre ute än jag hade varit enligt hans ordning.

Tanken att man bör vilja bli ett med gud kanske icke har nått så många av oss, men den är mycket välbekant för våra bröder i Indien. Mästaren brukar ett dylikt uttryck flera gånger i denna bok, när han talar om gud. I ett tidigare liv var han en framstående buddhistisk lärare vid namn Nāgārjuna, och i den inkarnationen höll han många utmärkta lärotal och skrev mycket. I sina böcker, som har bevarats, motsätter han sig mycket starkt varje föreställning om personlighet hos gudomen. Han invänder rent av mot bruket av ordet eller namnet ”gud” och ingår djupt på metafysiska frågor därom. Indier, som är bekanta med Nāgārjunas hela tänkande, har ofta sagt, ”Hur egendomligt är det inte att vår mästare, som så starkt uttalat sig mot någon

personlighet hos gudomen, nu använder ordet ”gud”. Också herren Buddha uttalade sig mycket starkt emot något slags personlighet hos gudomen.” På denna invändning blir svaret såsom följer: ”I denna bok går mästaren icke in på frågan om det absoluta. Han talar ej om detta – det högsta, det eviga. Han talar först och främst till en indisk gosse om *īshvara* – det vill säga sollogos, solgudomen – och det är otvivelaktigt i denna bemärkelse, som vår mästare här använder ordet ”gud”. Såsom Nāgārjuna talade han till studerande, varav många kände de indiska filosofiska systemen, varför han i starka ordalag uttalade sig emot varje försök att nedsätta gudsuppfattningen genom att göra den till ett personlighetsbegrepp på det sätt många av våra kristna bröder gör.”

Sedan säger han att man måste göra sig honom lik. Detta föranleder frågan: Vad vet vi om honom? Vi vet att han manifesterar sig genom tre aspekter. Somliga nalkas honom genom en av dessa aspekter och andra genom en annan. Vår väg är den i handling visade kärleken, eftersom det är den våra mästare vandrar. Det gudomliga livet visar sig i sju stora strålar och därför även i sju människotyper. En är hängivenhetens stråle, en är viljans stråle, ytterligare en är visdomens stråle. Människorna söker gud på olika vägar, men eftersom våra mästare går den i handling visade kärlekens väg, måste alla, som önskar följa dem, bruka de krafter deras egen typ anvisar dem i aktivt tjänande för kärleken till gud och människan. Tag till exempel hängivenheten, varav det finns tre slag. Ett slags människa kastar sig ner inför föremålet för sin tillbedjan och längtar efter att bli ett med det. Detta slags hängivna människa återfinns hos våra västerländska raser endast bland vissa munkar och nunnor, vilkas önskan är att ägna hela sin tid åt ständig tillbedjan av gudomen. Det är utmärkt så, men åtminstone så länge det pågår, tänker en dylik människa inte på andra utan endast på att bli ett med gudomen. Om man frågar henne om andra, säger hon: ”Låt också dem göra det jag gör.” Jag kände i Indien en man, som var alldeles upptagen med just denna tanke – att sitta i tillbedjan inför den egna gudomens bild och försöka bli ett med honom. Detta är det mål han satt sig, och det är den framtid han kommer att vinna. Han får tillbringa hela sin vistelse i den himmelska världen, troligen en mycket långvarig sådan, tusentals år, i ett slags tillbedjans hänryckning. Dylik hängivelse medför en utveckling av hans olika höljen och ett visst framåtskridande för honom själv.

Andra slagets hängivenhet förtjänar knappast att så kallas – hängivenhet av det lägre slag av gudomen fordrar något i gengäld, något slags köpslagan, och säger: ”Om du lönar mig med rikedom och framgång och allmän hjälpsamhet, så skall jag ge dig motsvarande tillbedjan.”

En hängiven av det tredje slaget säger: ”Jag älskar denne store, eller denne lärare så mycket att jag måste göra något för att hjälpa andra att lära känna honom och förstå honom såsom jag gör. Jag måste göra goda gärningar i hans namn.” Detta är hängivenhet av ett mycket ädelt och praktiskt slag. De av oss, som tillhör hängivelsens stråle, är icke blott och bart hängivna, utan är benägna för detta slags verksamhet, driften att vilja uträtta något på grundvalen av vår hängivenhet. Även de av oss, som framför allt vill förvärva kunskap, har samma slags drag i sin natur. Det finns de som vill nå visdom endast för att veta och förstå. Detta är en högst underbar egenskap hos en människa, och många är de som gör stora framsteg, när de vandrar denna väg. Men de bland dessa som även är tjänare, finner sig äga den sammansatta kraften, resultatent: ”Jag vill ha kunskap, men jag vill ha den endast för att kunna bli till verkligt gagn för andra.” En dylik människa torde mycket klart se de misstag andra begår, vilka, ehuru de av hela sitt hjärta önskar tjäna, likväl av oklokhet gör större skada än nytta. ”Låt mig äga fullkomlig kunskap. Då skall jag kunna tjäna verkligt väl”, torde en dylik människa säga.

Vi vill bli ett med gud, icke blott för att i föreningen med honom sola oss i all denna härlighet och glädje, utan för att kunna handla såsom han gör. Och emedan hans stora handling består i att i ytterlig självupppoffring utgjuta sig i materien, så att vi kunde uppstå, måste således den som vill bli ett med gud framvisa samma anda av ytterlig självglömska i det arbete som skall utföras för den gud som alltigenom är kärlek. ”Emedan han är kärlek, måste även du, om du vill bli ett med honom, fyllas med fullkomlig osjälviskhet och kärlek.” Denna enda mening

sammanfattar sannerligen hela vägen att vandra. Vilja, visdom, kärlek – var och en av dessa, bragt till fullkomning och tillämpad i tjänande, för in alla de andra, varför det är alldeles sant att ”kärleken är lagens fullbordan”.

ANDRA KAPITLET

KÄRLEK I DET DAGLIGA LIVET

I det dagliga livet betyder detta två saker. För det första att du skall akta dig för att icke skada någon levande varelse. För det andra att du alltid skall vakta på ett tillfälle att hjälpa.

C.W.L. – Detta är två sidor av samma sak – den passiva sidan är att man icke skall skada och den aktiva att man skall göra gott. Människor säger ibland att de österländska religionerna är negativa, att den tanke om tjänande vi lägger i dem egentligen är en kristen tanke. Så är det icke. Även om nutidens kristna har ställt tjänandet i skymundan, är det riktigt att urkristendomen uttryckte och framhöll tjänandet mycket kraftigt. ”Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare.” Men samma tanke framträder även i de gamla religionerna.

Buddhismen – som alltid betecknats såsom den mest negativa av religionerna – lämnar förvisso anvisningar rörande sådant man måste avstå ifrån. Men dess fem bud är inte mer negativa än de tio budorden, härrörande från judendomen. Buddhismen säger inte ”du skall icke”, men den uppmanar sina anhängare att avstå från vissa ting. Ordalydelsen är denna: ”Jag iakttar föreskriften att avstå från att taga liv, att avstå från att taga det mig ej tillhör, att avstå från att säga det osant är, att avstå från att intaga rusdrycker eller rusmedel, att avstå från olagligt könsumgänge.” Till formen är detta icke bud, utan löften.

Sådan läran sammanfattats i en enda vers, som Buddha själv givit, ser vi den i dess positiva aspekt:

”Avstå från att göra vad ont är.
Lär att göra vad gott är.
Rena ditt hjärta.
Detta är Buddhas lära.”

Detsamma framkommer mycket tydligt i den ädla åttafaldiga vägen, vilken framställs sålunda: ”Rätt syn, rätt beslut, rätt tal, rätt handling, rätt livsuppehälle, rätt ansträngning, rätt erinring, rätt meditation.” Detta är genomgående sannerligen mycket positivt.

I *Bhagavad-Gītā*, som praktiskt taget är evangelium för miljontals hinduer, finner man den mest positiva verksamhet förkunnad. Där beskrivs gud såsom den store som handlar och sägs att den som icke följer hans exempel och arbetar för världens välgång, lever förgäves. Däri sägs även att overksamhet kan vara en verklig dödssynd. Liksom madame Blavatsky brukade göra, varnar *Bhagavad-Gītā* för att underlåtenhetssynder bör skys lika mycket som verksynder. Och vad sannyāsin beträffar, den som uppgivit det materiella livet, säger den att han ständigt måste utföra goda gärningar, offra och spåka sig. Hinduernas större historiska skrifter är fulla av berättelser om människor, som ägnade sig åt det allmänna goda, och om lärare, många betraktade såsom inkarnationer av gudomen, som förkunnade tjänandet av våra medmänniskor.

Aldrig kunde tjänandet av det allmänna framhållas mera än som skett i dessa religioner. Likväl har de alltid haft sin kontemplativa sida, liksom även kristendomen medeltiden igenom. Det är först på senare år, i den intensiva aktivitet som kännetecknar femte rottrasens femte underrad, som vi blivit benägna att outtalat förakta munken och nunnan för att i stället hylla handlingens män, stora fältherrar, stora härskare eller statsmän i fredliga värv. Vad som väglett de kontemplativa ordnarna är emellertid en mycket skön tanke. Avsikten var att de i det yttre

aktiva munkordnarna skulle predika för folket och göra goda gärningar, medan de kontemplativa ordnarnas munkar skulle stänga in sig och ägna sig helt och hållet åt meditation och bön. Uttryckt i andra ordalag, skulle detta innebära att de utformade goda och höga tankar och skickade ut dem i den bestämda avsikten att hjälpa människorna. Deras uppgift bestod i att specialisera sig på bön och meditation och förrätta dessa för dem av sina bröder som av skilda orsaker inte själva förmådde göra detta lika väl och grundligt. Teorin i varje religion är att dessa skulle vara en del av mänskligheten som tillgodoser ett mänsklighetens behov. De skulle inte vara blott lata munkar, som drog sig undan aktivt arbete. De utförde ett betydligt svårare arbete, som de andra inte kunde utföra, i samband med högre världar, och gjorde det i allmänhet i omständigheter av självförnekelse och asketism som torde ha förfärat den vanliga människan.

Att munkens liv, när det icke var så avgjort asketiskt, lockade många, som önskade en behaglig, lättjefull tillvaro, är också sant. Dyliga människor slapp ifrån fysiskt arbete men ersatte icke detta med arbete i högre världar. Bland buddhistmunkar finns somliga av detta slag, vilka man ser ner på och kallar "rismunkar" – män som blivit munkar för det tryggade livet, vilket visserligen ej var särdeles yppigt men ändock aldrig knappt, medan många andra i landet fick svälta. Detsamma gällde, kanske i något högre grad, munkordnarna i medeltidens Europa. Det fanns de som inträdde i dem för att nå makt och inflytande och i många fall inte brydde sig om egendomslösheten. Ehuru den enskilde munken saknade ägodelar, förvärvade klostret åtskilliga sådana, som i stor utsträckning stod till den enskildes förfogande.

För det första: skada icke. Det finns tre synder, som verkar mer ont än allt annat i världen – skvaller, grymhet och vidskepelse – ty de är synder mot kärleken.

C.W.L. – När man får höra talas om synder, som verkar mer ont än alla de andra, är man benägen att tänka på mord och rån och dyliga brott, och kanske förvånas över att finna sådana förhållandevis vanliga ting som skvaller, grymhet och vidskepelse högst på listan. Vad mästaren tar i betraktande är dessa synders myckenhet och långtgående verkningar. Mord och rån inses allmänt vara svåra synder, varför hederligt folk avstår från dyliga, så vida man inte förgyller dem med benämningen "krig". Men skvaller ränner man med överallt, och om vi tänker på den skada det gör i varje enskilt fall, på den stora mängd psykiskt lidande det kan vålla, på den nedvärdering av ideal det ofta verkar och multiplicera sedan detta med de miljontals enskilda fall som pågår i varje stund, så inser vi mycket snart att det gör långt mycket större skada än de andra. Det är en fruktansvärd sak att förstöra en människas ideal, att få det att synas tarvligt och lågt och få henne att känna att det ändå inte var så gott eller högt eller ädelt som hon hade trott. Ibland talar man om att förstöra avgudar, som om det vore en god sak. Att förstöra en människas avgud kan vara den allvarligaste skada man kan tillfoga henne. Om hon idealiserar något som för oss ter sig lågt och simpelt, kanske vi kan visa henne vägen till ett högre ideal. Men det är något mycket ont och elakt att beröva henne idealet utan att ge henne något högre och bättre i dess ställe. Det är under inga omständigheter vår sak att påpeka fel och brister eller söka förringa någon.

Många av oss vet nog av egen erfarenhet vilken underbar myckenhet gott dr Besant har utfört. Tiotusenden har genom hennes föredrag och skrifter fått skåda ljuset, men likväl har det skvaller som kretsat runt henne hindrat tusentals andra att lyssna på henne och läsa hennes böcker. De säger: "Jag har hört sägas det och det om mrs Besant. Varför skulle jag läsa en bok, som skrivits av en sådan människa?" Många har sålunda stötts bort från det som kunde ha inneburit deras räddning i just denna inkarnation. Tusentals skriver också till henne och ber om hennes råd i allsköns svårigheter, vari de råkat. Många har hindrats från att söka dylikt råd genom de onda och fullständigt falska uttalanden som kretsat runt henne.

Jag känner nog ingen annan, som blivit oftare och häftigare angripen, än vår stora president. Långt innan hon blev teosof, var hon allmänt känd såsom förkunnare av fritt tänkande. Hon angreps och smädades först och främst, emedan hon återpublicerade den så kallade Knowlton-broschyren. Denna handlade om problem, som borde ha bemötts och studerats och inte

smusslats undan enligt pryderiets sedesbegrepp. Denna broschyr hade skrivits långt innan hon föddes, men dess publicering hade förhindrats på grund av hot om åtal. Vår president engagerade sig i saken delvis därför att hon ansåg frågan behöva ventileras och att de fattiga borde få del av den upplysning broschyren lämnade. Men det som drev henne var nog mera att hon ville protestera mot undertryckandet av fakta och hävda rätten till yttrandefrihet och tryckfrihet i allt som gäller folkhälsan och den allmänna välfärden. Hennes återutgivning av broschyren var fullt avsedd såsom en utmaning av vad hon såg som en dålig lag. Hon anmälde i förväg till polisen sin avsikt att sälja denna skrift och inbjöd den att infinna sig vid ett visst klockslag och officiellt köpa ett exemplar. Polisen accepterade, kom och köpte formellt det fällande dokumentet, varpå åtal följde, men målet slutade i åtalseftergift. Därefter författade hon en omsorgsfullt formulerad text till en broschyr i samma ämne. Hennes belöning för detta – åtminstone i fysiska världen – blev att hennes person och karaktär angreps på de mest vedervärdiga sätt. Sedermera drog hon in broschyren efter att ha dragit slutsatsen att den inte framlade det bästa sättet att komma till rätta med detta samhällsproblem. Jag är dock viss om att hon gjorde sitt bästa i att behandla sakläget, sådant hon då för tiden förstod detta. Dylig osjälviskhet och oförskräckthet är sällsynta i denna värld.

Mycket skvaller och sladder fördes också av avundsamma människor mot madame Blavatsky. Vilda och galna anklagelser slungades mot henne. Alla oss som kände henne personligen syntes dessa genast och uppenbart löjeväckande. Likväl har dyligt avskräckt många från att närmare undersöka teosofins sanningar. Hon gick bort år 1891, men än i denna dag är det mycket vanligt, om man för Teosofiska samfundet på tal, att mötas av anmärkningen: ”Jaja, det där som grundades av madame Blavatsky, som avslöjades som bedragerska. Det finns ingen anledning att slösa tid och kraft på en bluffmakerskas läror. Däri finns nog ingenting att hämta.” Sålunda har många gått miste om den esoteriska kunskapen, som kunde ha förvandlat deras liv.

Enbart av dessa exempel inser vi vilken omätlig skada elakt och dumt skvaller kan vålla. Dylig osjälviskhet sårar även svårt den angripna människans känslor. Att hon alls kan såras visar en svaghet i karaktären, men det ursäktar inte skvallret lika litet som det befriar skvallraren från den onda karma han åsamkar sig. Vår president är alldeles oåtkomlig för skvaller, som riktas emot henne, men om hon smädas längre än vanligt i något visst avseende, kan hon ibland säga: ”Detta börjar bli mycket enformigt. Jag önskar att det funnes något annat att diskutera.” Även jag har blivit mycket smäddad, men det har aldrig kostat mig en enda natts sömn. Således viker karman undan från oss. Men den skada skvallret tillfogar andra innebär dålig karma för dem som började det och spred det vidare. Det är svårare för oss att inte bry sig om det onda som sägs om någon annan, och jag medger att jag finner det svårt att hålla inne med vreden, när någon talar illa, till exempel, om vår president eller när ovärdiga tankar riktas mot mästarna.

Skvaller är icke verklig kritik. Tyvärr har själva ordet ”kritik” kommit att betyda klander. Ordet är härlett från grekiskans *krinein*, att bedöma, och borde betyda en opartiskt prövande inställning men gör det inte numera. Rättvisan hör till det gudomligas yttringar. Att döma en människas ord eller handlingar utan att beakta de sammanhang, vari de yttrats eller utförts är orätt och medför något ont. Det finns väl knappast någon urkund i världen, hur helig och skön den än må vara, som man inte kan förlöjliga genom att rycka några av dess ord ur sitt sammanhang och lägga fram dem som sådana. Detta är vad vi alltid gör med andra människors yttranden och handlingar. Vi finner en man retlig. Han talar med skarpa ord, kanske ilsket, och vi utgår genast ifrån att det är sådan han är. Men vi vet inte orsaken till hans retlighet. Kanske har han suttit uppe hela natten och vakat hos ett sjukt barn. Någon annan kanske har på något sätt retat upp eller förargat honom mycket, och vi får känna på en återverkan av detta, fastän han egentligen inte alls är arg på oss. Om han vore en stor adept, skulle han inte vara uppretad, men vi är inte alla stora adepter ännu, och därför händer dyligt.

Jag fick först lära detta i barndomen av en gammal kusk. Jag stod bredvid honom en dag, när en man nalkades honom och tilltalade honom mycket ilsket. Den gamle kusken svarade utan

att synas bry sig om den andres skarpa ton. Efter att mannen gått sin väg, sade jag, ”Men, John, vad är det du har gjort att den där mannen är så arg på dig?” ”Å, min gosse, han är inte alls arg på mig”, svarade den gamle tjänaren. ”Jag har inte förargat honom, men kanske hans fru eller någon annan har gjort det.” Och han förklarade för mig att det kan hända, när en människa blivit riktigt upprörd, att hon låter sina känslor gå ut över någon, som bara råkar finnas i närheten.

Vilket fast grepp ovänlig bedömning har om en människas tanke och hur segt och skadligt dess gift är skulle synas oss otroligt, om det inte vore för att dess yttringar ständigt tränger sig på oss. En människa bildar sig en oriktig uppfattning, och hela hennes synsätt färgas av denna. Vi har fått se detta även med avseende på denna bok. När jag först hörde denna undervisning om skvaller som Alcyone fick, långt innan boken *Vid mästartens fötter* utgavs, gjorde den ett starkt intryck på mig. Jag insåg dess vikt, varför jag själv upprepade den vid flera tillfällen. När boken sedan kom ut, tog somliga genast fasta på att dessa mina uttalanden gjorts flera månader innan boken utgavs och påstod därför att denna delvis måste ha varit mitt verk.

Jag har nämnt att Alcyones förmåga att behålla minnen av upplevelser i emotionalvärlden utvecklades under två skeden. Under det första skedet kunde han inte minnas fullständigt, utan jag fick upprepa för honom den särskilda regel eller lärosats mästaren givit honom och han skulle tillämpa till nästa dag. Under det andra skedet kunde han själv minnas vad mästaren sagt. Jag fann att det i Bombay cirkulerade en historia om att hela boken hade upprepats för honom av mig på detta sätt. Men saken är den att boken skrevs under det andra skedet, när han var i stånd att minnas vad mästaren sagt honom, så att han skrev ner allt själv. När människor väl börjat med att vrida till något litet grand, så blir till sist allt förvrängt. Jag har fått erfara allsköns orättvisa och missuppfattning till följd av dylik förvrängning av fakta. Jag bryr mig inte det ringaste om det, men det visar mig mycket tydligt hur lätt människor har för att missförstå, när de utgår från en felaktig uppfattning. Jag har sett de mest skrattretande misstag göras, vari varje händelse som inträffade fick tjäna till bekräftelse av någon föreställning, som inte hade sin grund i fakta utan var blott och bart inbillning från början till slut.

Ett av de experiment, vi måste göra under loppet av vår esoteriska utbildning, är att identifiera oss med vissa djurs medvetenhet. Det är blott en fråga om övning: lärjungen får i uppgift att göra detta för att senare lära sig att göra detsamma med andra, högre slag av medvetenhet. Vi människor anser oss stå långt över något djur, och med rätta, eftersom vi tillhör ett högre rike. Det borde således vara mycket lätt för oss att förstå detta djurs medvetenhet. Av den erfarenhet jag haft kan jag dock tänka mig att så gott som alla, som över huvud taget ägnar djur någon uppmärksamhet, måste ständigt missuppfatta dessas tankar och motiv. När man verkligen kommer underfund med vad ett djur tänker, upptäcker man att det för sitt handlande har motiv, som man aldrig haft någon aning om. Eftersom vi är oförmögna att förstå djuret, vars tankegångar är få och enkla, har vi ännu mindre förutsättningar att förstå våra medmänniskor. Givetvis är vårt avstånd till en annan människa kortare, men jag tvivlar likväl på att en människa någonsin förstår en annan människa över huvud taget. Egendomligt såsom det kan förefalla, är vi alla isolerade, står envar för sig själv. Å andra sidan är det sant att vi alla utgör ett mäktigt broderskap, men vad vår medvetenhet beträffar, lever varje människa i sitt eget torn. Hennes medvetandes periferi snuddar vid en annan människas blott vid en punkt och även vid denna endast tvivelaktigt och ovisst.

Mot dessa tre måste den, som vill fylla sitt hjärta med guds kärlek, ständigt vara på sin vakt.

C.W.L. – Man kunde tro det vara ganska lätt att avstå från de tre nämnda onda. Men det är det icke, eftersom de är så smärtsamt vanliga och i så hög grad en vanesak att få inser ens att de finns. De är våra särskilda svårigheter på grund av det stadium vi uppnått i evolutionen. Vi har utvecklat det lägre mentala, som först söker efter skillnader. På grund därav märker människor först hos allt de ställs inför de egenskaper de ogillar. Negativ kommentar och kritik följer sedan nästan undantagslöst. Den som ägnar sina krafter åt att finna fel och skillnader, är efter

sin tid – en hopplös anakronism. Vi borde nu studera syntesen och söka finna det gudomliga och goda i allt, emedan vi borde börja utveckla buddhi. Vi söker leva för morgondagen, icke för gårdagen. Därför får vi icke låta oss ryckas med av denna våg av okunnig obskurantism, utan måste ständigt påminna oss att icke ge efter. I annat fall skall strömmen så omge och trycka på oss att vi då och då halkar tillbaka.

TREDJE KAPITLET

SKVALLER

Se vad skvallret vållar. Det börjar med en ond tanke, och denna är i sig ett brott. Ty hos alla och i allt finns något gott. Hos alla och i allt finns något ont. Ettdera av dessa två kan vi stärka genom att tänka på det, och sålunda kan vi hjälpa eller hindra evolutionen. Vi kan utföra logos' vilja eller vi kan motstå honom. Om du tänker på en annans onda, gör du samtidigt tre onda ting.

C.W.L. – Mästaren talar här om ond tanke såsom ett brott. När vi betänker hur utomordentligt omsorgsfullt och balanserat mästarens tal alltid är, inser vi att det, mot vilket han talar så starkt, verkligen måste vara något ont.

Ett försök att förstå en annan människas motiv, att följa hennes tankegång, är med mycket stor sannolikhet oriktigt. Därför är det minsta vi kan göra att ge henne tvivlets förmån. De flesta människor är på det hela taget ganska hyggliga och välmenande. Därför skall vi också tillerkänna dem en god avsikt. Om vi därvid missbedömer en människa, så påverkas hon av vår något högre tanke om henne, vilket gör henne gott. När ni hör något nedvärderande sägas om en annan, fråga då er själva om ni skulle upprepa detta skvaller och skicka ut att förstoras och förstärkas, om det handlade om er egen son eller dotter, bror eller syster. Nej, det skulle ni alldeles bestämt inte göra. Ni skulle först och främst bekämpa det och i varje fall inte låta det gå vidare. Varför då handla annorlunda med avseende på en annans son eller dotter, bror eller syster?

(1) Du fyller din omgivning med ont tänkande i stället för med gott tänkande och ökar så sorgen i världen.

C.W.L. – Världen är för oss i mycket hög grad sådan som vi gör den och tar den. Om en människa är pessimistisk, benägen att finna ont och mörker, förväntar sig att kränkas eller såras, så finner hon detta. Det finns ondska i världen och mycken sorg i de lägre världarna, såsom herren Buddha lärt oss. Vi kan förstora dessa ting till allvarliga svårigheter eller vi kan förhålla oss till världen med optimism, i en glad anda av beslutsamhet att göra det bästa av allt. I det senare fallet skall vi finna att det finns åtskilligt som är ljus och skall vi även göra världen gladare för andra genom vårt blotta liv och vår tankekraft.

Det finns många, som övat meditation regelbundet i många år. De måste ofrånkomligen ha lärt sig tänka litet mer bestämt än andra, som inte gjort något försök i den vägen. Deras tankar är därför mäktigare. Om dylika människor tänkte illa om andra, är det så mycket värre i många avseenden än om den vanliga människan gjorde det. För det första: emedan de vet bättre, ”syndar det mot ljuset”, såsom kyrkan uttrycker det. För det andra: deras tanke frambringar bestämda och förhållandevis permanenta former, som ofta utövar ett avsevärt inflytande i den emotionala och mentala atmosfären. Använd därför er kraft till att göra världen ljusare och lyckligare. Ni har ingen aning om hur mycket man kan uträtta blott genom att överge allt sorgset och själviskt tänkande och låta sig uppfyllas med kärlek, som strålar ut i omgivningen.

(2) Om det hos denna människa finns detta onda, som du tänker dig, så förstärker du det, ger det näring och gör så din broder sämre i stället för bättre. Men vanligen finns det onda icke där, utan blott i din inbillning, och då frestar din onda tanke din

broder till att göra orätt, ty om han ännu icke är fullkomlig, kan du göra honom till det du tänkt om honom.

C.W.L. – Den klärvoajante kan se en människas tankar nå en annan och flyga omkring henne liksom en myggsvarm. De kan inte tränga in, så länge den andra människan är upptagen med något bestämt. Men när hennes tankar för stunden slappnar, när hon är fundersam, trött eller för ögonblicket frånvarande i tanken, griper de tillfället. Tankeformen fastnar då vid hennes aura liksom en tistel och färgar gradvis med sina vibrationer den del, där den satt sig fast, och därifrån sprids dess påverkan. Sålunda inger den en dålig eller ond tanke, och om det då hos henne finns något med tankeformen besläktat, såsom vanligen är fallet, sätter den detta i rörelse.

En liten impuls, som ges en annan, kanske ofta inte betyder så mycket, men i vissa fall gör den en himmelsvid skillnad. Skolgossar, som springer omkring, knuffar ofta varandra. Det har förekommit fall, vari en gosse alldeles oavsiktligt knuffat en annan över kanten av ett stup. Man vet aldrig, när en människas tänkande kan stå på gränsen till att driva henne till något slags orätt handlande och att en enda ond tanke om henne kan bli den som knuffar henne över kanten. Omvänt kan en människa stå och väga mellan gott och ont, varvid en enda stark, hjälpsam, god tanke kan bestämt styra henne över till den goda sidan och få in henne på rätt spår, som för henne kan innebära en snabb utveckling.

Jag har sett fall, vari en ond tanke om en människa ledde till att hon utförde en rad onda handlingar, vilkas resultat varade många liv. Det onda hade då legat strax under ytan men inte kommit till uttryck i handling. Någon annans onda tanke gav sedan just den knuff som drev henne från tanke till handling och in på brottets bana. Förrän man ser detta klärvoajant, förmår man knappast inse det. Men se det en enda gång, och ni blir för alltid försiktiga, en försiktighet född ur fasa. Det ger en ny insikt om ansvar, en insikt som är alldeles överväldigande. Minns att skalden Schiller skrev om klärvoajans, att han önskade sinnenas blindhet välkommen åter. ”Återtag din grymma gåva, återtag denna förskräckliga gåva”, sade han.

(3) Du fyller din egen medvetenhet med onda tankar i stället för goda, och sålunda hindrar du ditt eget växande och gör dig, för dem som kan se, till något fult och smärtsamt i stället för en skön och älskvärd människa.

C.W.L. – Många gör sig mycken möda med sitt kroppsliga personliga utseende och med behagfullhet och mildhet i sitt uppförande, icke blott därför att de är angelägna om att synas från sin bästa sida och bli väl ansedda utan även därför att det betraktas såsom en plikt mot omgivningen i allmänhet. I forna tider ansåg man det vara varje människas plikt att framstå så fulländad och skön som möjligt i varje avseende. I klädedräkt, utseende, tal och handling skulle hon ha lärt sig det rätta, riktiga och behagfulla sättet att vara och handla. Icke endast personligheten utan även omgivningen skulle vara icke blott gagneliga utan även sköna. Om en man byggde ett hus, var det hans plikt gentemot grannarna att uppföra något som var behagfullt och skönt, ehuru icke nödvändigtvis kostsamt, och de statyer och tavlor, han omgav sig med, skulle vara goda och sköna, liksom även de kärler och fat han brukade. I dessa dagar tänker många endast på att bygga så billigt som möjligt, hur anskrämligt det sedan än synes. Den för byggnaden ansvarige sår faktiskt en dålig sådd. Somliga tycker att dylikt inte har någon betydelse, men det är vad det har. Vår omgivning är av mycket stor betydelse. Visst är det så att den starka själen kan övervinna det dåliga intrycket, men borde vi icke omge oss med ting, som hjälper i stället för stjälp oss? Envar som bygger ett vackert hus, gör sig väl förtjänt av sina grannars uppskattning, emedan han uppfört något, vars åsyn gagnar alla som betraktar det. Den förnimmelse av behag man erfar, när man ser något skönt, är icke något obetydligt. Jag anser att vi alltid bör vara tacksamma mot den som bär en vacker färg, eftersom denna färg har en god inverkan i denna vår förskräckligt gråa civilisation.

Allt som är sant om skönhet i det fysiska är än mer uppenbart i de högre världarna. Den människa som gör sig en strålande och skön emotionalkropp, full av kärlek och hängivenhet, som hon utgjuter över alla omgivande, förtjänar sina medmänniskors tacksamhet. I emotional-

världen är de omgivande vanligtvis fler än i fysiska världen. Om vi i emotionalvärlden tillåter oss synas dåliga, väcker vi anstöt eller förargelse hos långt fler människor än någonsin i fysiska världen. I emotionalvärlden finns alltid sådana som ser denna skönhet, och alla invånarna, även de som inte ser denna, känner den. Dess vibrationer påverkar dem, och människorna får hjälp därigenom. Den som ger efter för osköna, själviska, onda tankar, sprider obehag omkring sig förutom att vara mycket otrevlig och oangenäm att skåda. I fysiska världen döljer människor vämjeliga sjukdomstecken, men de emotionalt spetälska visar öppet sina sår.

Ej nöjd med att ha åsamkat sig själv och sitt offer all denna skada, söker skvallerbyttan med all makt få andra med sig i sin brottsliga gärning. Ivrigt berättar han sin onda saga för dem och hoppas att de tror den, och sedan följer de honom i att gjuta ont på den stackars lidande människan. Och detta pågår dag efter dag, och det göres icke blott av en människa utan av tusenden. Börjar du nu inse hur lumpen, hur förskräcklig denna synd är. Du måste sky den helt och hållet. Tala aldrig illa om någon, vägra lyssna när någon talar illa om en annan, utan endast säg vänligt: ”Kanske detta icke är sant, och även om det är det, är det vänligare att ej tala om det.”

C.W.L. – Det fordras ett visst mått av mod för att säga detta, men man bör göra det, i vänlighet mot såväl skvallerbyttan som hans offer. Man kan göra det vänligt genom att använda första person plural: ”Det vore nog bäst, om vi inte sade något mera om detta.” Då har man inte synts intaga en hållning av överlägsenhet, vilket irriterar och därtill är orätt esoteriskt sett. Den andre kan nog då hålla med och släppa taget om saken.

NOTER

Sidan 3

”Vi teosofier brukar ibland termen nirvāna om det medvetenhetstillstånd som hör till den ätmiska eller andliga världen.” I hylozoiken kallas denna värld superessentialvärlden eller värld 45.

”Det är arhaten, som genomgått fjärde initiationen, som kan höja sin medvetenhet till den nirvāniska världen.” *Arhat* är den buddhistiska beteckningen på det slags högre jag som kallas 46-jag. Ordet är hämtat från sanskrit och betyder på detta språk ”värdig”. I tibetansk buddhism har man dock tolkat detta ord såsom sammansatt av *ari*, som betyder ”fiende”, och *ha(n)t*, som betyder ”den som dräpt”, det vill säga arhaten är den som dräpt fienden, det vill säga övervunnit allt i det egna varat lägre och sämre.

”Denna medvetenhet är så mycket vidare än något vi kan känna här nere” – det är något oklart vad C.W.L. egentligen menar med ”här nere”. De olika materievärldarna intar samma rum, varför de högre världarna inte är högre i rumlig mening, varför uttrycket ”högre världar” måste uppfattas i betydelsen ”högre slags världar”. C.W.L. kan med ”här nere” mena antingen enbart fysiska världen eller alla människans världar (47–49), möjligen utom kausalvärlden (47:1-3).

Sidan 4

”Om vi vill förstå det invecklade förhållandet mellan det högre jaget och personligheten, måste vi först ha bildat oss en klar uppfattning om vad dessa ting är var för sig. Saken har utförligt behandlats i den teosofiska litteraturen, ... För att framställa det mycket kortfattat och grovt, kan man säga att människan består av de tre delar, som Paulus för länge sedan talade om – kropp, själ och ande. Motsvarande teosofiska termer torde vara personligheten, individualiteten och monaden.”

Till att börja med skall sägas att denna svenska översättning av *Vid mästartarens fötter med kommentarer* konsekvent återger det engelska ordet ”Ego” med svenskans ”det högre jaget”. Därefter skall talet om ”människans tre delar” kommenteras. Dessa tre kallas av teosoferna –

uppifrån ner – 1) monaden, 2) högre jaget eller individualiteten och 3) lägre jaget eller personligheten. Det är omöjligt att rätt förstå dessa teosofiska termer utan att ha den pytagoreiska monadläran klar för sig. Det oförgängliga, oförstörbara jaget, den alltid bestående individualiteten är monaden, som i materiellt hänseende är en uratom, en av de ofattbart många yttersta beståndsdelarna av den materia som bygger upp en kosmos sådan som vår, en uratom, som genom att ha deltagit i många och för mänskliga begrepp oerhört långvariga processer ("manifestationsprocesser") i samtliga de världar, varav kosmos är uppbyggd, och som genom dessa processer till sist, i evolutionens tre första naturriken – mineral-, växt-, djurrikerna – kunnat börja förvärva självaktiv medvetenhet för att i människoriket förvärva en första självmedvetenhet. Denna åtminstone ibland självmedvetna uratom eller monad är det mänskliga jaget; allt annat är monadens-uratomens redskap eller höljen för vidare förvärv av medvetenhet och vilja.

Det gäller att förstå att också det teosoferna kallar "människans tre delar" är dylika redskap eller höljen för det verkliga mänskliga jaget, monaden under dess vistelse i människoriket. Dessa redskap eller höljen är dels de som i esoteriken allmännast kallas "höljen" eller "kroppar", dvs. (nedifrån uppräknade) organismen, eterhöljet, emotionalhöljet (av teosoferna ofta kallat "astralkroppen"), mentalhöljet och kausalhöljet, vilka alla möjliggör för jaget-monaden allt högre slags medvetenhet, motsvarande de allt högre världar, av vilkas materia dessa höljen eller kroppar är sammansatta. Därtill måste såsom höljen eller redskap för monaden-jaget betraktas även de "organ" eller "verktyg" monaden-jaget brukar för att styra dessa höljen eller kroppar. Dessa "organ" eller "verktyg" kallas i pytagoreiska hylozoiken "triader", eftersom de vart och ett består av tre enheter, en atom var av två lägre världar och en molekyl av närmast högre värld – den nedifrån räknat första av människans tre triader består sålunda av en fysisk atom (49-atom), en emotional atom (48-atom) och en mental molekyl (47-molekyl, sammansatt av ett antal mentalatomer, 47-atomer). På motsvarande sätt består andra triaden av en 47-atom, en 46-atom och en 45-molekyl; tredjetriaden av en 45-atom, en 44-atom och en 43-molekyl. Såsom synes benämnes triaderna nedifrån upp, eftersom de är redskap för monadens-jagets uppstigande genom solsystemets sju allt högre världar, från värld 49 (fysiska världen) till värld 43.

Det är genom dessa triader och dessas vardera tre enheter, som monaden-jaget använder och styr sina höljen.

När teosoferna talar om "personligheten, individualiteten och monaden" menar de vanligen dessa tre triader: "personligheten" är första triaden (som bäst kallas förstatriaden), "individualiteten" är en av teosofernas flera benämningar på andratriaden och med "monaden" menar de tredjetriaden. Detta är emellertid dubbelt vilseledande: individualiteten är själva uratomen-monaden i pytagoreisk mening, icke något av denna monads höljen, och motsvarande måste sägas om teosofernas bruk av termen "monaden" för tredjetriaden.

Denna teosofernas sammanblandning av monaden-jaget med dess höljen har vållat en svår begreppsoreda i deras tänkande om dessa ting. Det är väl värt att begrunda vad Laurency säger om dessa ting:

"Många som studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter 'jaget', undrande, var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro 'jag', men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för, att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden. De tyckas anse, att jaget (som de kalla 'egot') är centrat i större kausalhöljet och icke följer med det lägre, inkarnerande kausalhöljet (triadhöljet, 'personligheten'). De ha även hänfört 'jaget' till tredjetriaden, som de kalla 'monaden' (grekiska för enhet), utan förståelse för, att jaget-monaden är en enhet, en odelbar uratom, och icke tre, flera eller många.

Även i andra sammanhang ha teosoferna lämnat själva jaget-monaden-uratomen utan omnämnande. Allt de sagt om 'personligheten' (förstatriaden i dess inkarnationshöljen), 'egot'

(andratriaden) och 'monaden' (tredjetriaden) har berört förhållandet mellan dessa tre triader, under det att de låtit själva jaget liksom icke finnas till. Undra på, att de flesta teosofier aldrig kommit till verklig klarhet, även om de i allmänhet begripit ofantligt mycket mer än de som hamnat i allsköns kvasisekter (vilka antal ständigt ökar).

Teosoferna ha aldrig förstått det sammanhang de tre triaderna utgöra. De kallade förstatriaden för de 'tre permanenta atomerna', ehuru den såväl som de båda högre triaderna består av två atomer och en molekyl. De betecknade andratriaden såsom 'triaden', som om den vore den enda och det icke funnes ytterligare två. Och de kallade tredjetriaden för 'monaden', utan vetskap om, att denna triad, ehuru monadens högsta hölje i solsystemet (43–49), icke är identisk med monaden i den ursprungliga, pytagoreiska bemärkelsen av uratomen–jaget. Dessa missuppfattningar ha vållat ohjälplig begreppsförvirring."

Henry T. Laurency, *Livskunskap Tre*, 5.24.1-3

"att allt är en del av gud – att det inte finns något som inte är han". Teosoferna Leadbeater och Besant gjorde väl ibland alltför stora eftergifter åt den på deras tid alltjämt mäktiga kristendomen, för att inte stöta bort sådana nybörjare i esoteriken som inte tillräckligt frigjort sig från de kristna fiktionerna. Emellertid finns enligt esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet ingenting som motsvarar de kristnas gud – en enda allsmäktig och allvetande person, som alla andra medvetna varelser i världsalltet är underordnade. Gud i hylozoisk mening är den kosmiska totalmedvetenheten, den gemensamma medvetenhet, vari alla monader har del, så snart deras medvetenhet aktualiserats (vaknat) i manifestationsprocessen. Gud i denna mening – om man över huvud taget skall behålla beteckningen "gud" – är därmed ingen enskild person eller individ utan ett vidunderligt stort kollektiv. Därtill kan man tala om "gudar" i betydelsen av de högst utvecklade monaderna i planetariska, solsystemiska och kosmiska kollektiv (de sistnämnda omfattande grupper av solsystem). Emellertid är dylika "gudar" ingalunda allsmäktiga och allvetande, hur ofantligt mycket längre de än hunnit i sin utveckling än vi människor. Och inga "gudar", ej ens de högsta kosmiska, förmår skapa monader, varför det blir missvisande att säga, såsom C.W.L. gör, "har det behagat vår logos att ur sig själv låta utgå en väldig härskara av dessa monader". Visst, om man med "monader" menar tredjetriader, går det an att säga så; men nu betyder "monader" hos Pytagoras, och därmed ursprungligen, detsamma som uratomer, odödliga jag, och just däri ligger det missvisande. Teosoferna var besjälade av det mycket goda uppsåtet att söka förena och jämka samman de olika religionerna. Ibland fick därvid sanningen tyvärr sitta emellan. H. P. Blavatsky var av ett annat kynne, kompromisslös ifråga om sanningen. Så hade hon också till valspråk "Det gives ingen religion högre än sanningen".

Om beteckningen och symbolen "gud" i hylozoisk mening se för övrigt vad Laurency skriver i *Människans väg* 17.4-17.6, 17.12, 17.13, 18.15 och i *Livskunskap Tre* 2.15.

Allmänna utredningar av begreppsförvirringen i teosofin och hos Alice A. Bailey rörande "monad", "ande", "själ", "högre jag", "personlighet" etc. ges i skrifterna *Några problem rörande medvetenhetsutvecklingen* (publicerade på denna hemsida, www.hylozoik.se, under rubriken ESOTERISK TERMINOLOGI, liksom även i skriften *Ljusteknikens grunder, del sju* (publicerad på denna hemsida under rubriken LJUSTEKNIKENS GRUNDER).

Sidan 7

"Han lever i den himmelska världen". Mentalvärlden (47:4-7) avses.

Sidan 8

"Den som icke älskar sin broder, han förbliver i döden" etc. Bibeln, Första Johannesbrevet 3:14 och 4:8.

"de två tusen fyra hundra ett slagen av elementalessens". Detta avser de 49 slagen av atom- och molekylarmateria i solsystemet med dessas 49 underavdelningar vardera.

Sidan 12

”Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus 23:11.

Sidan 17

”Minns att skalden Schiller skrev om klärvoajans, att han önskade sinness blindhet välkommen åter.” Detta skrev han i dikten *Kassandra* från år 1802.

HUR HYLOZOIKEN KOM TILL MIG

De första åren

Den kedja av händelser, som kom att rikta min uppmärksamhet på hylozoiken, inträffade egendomligt nog på ett sätt, liknande den tidsföljd, i vilken offentliggörandet för mänskligheten av de forntida mysterierna ombesörjdes genom planethierarkin alltifrån 1800-talet och som började år 1875 i New York med att Teosofiska samfundet grundades av Helena Petrovna Blavatsky och överste Henry Steel Olcott.

Jag föddes år 1960 på Kuba och tillbragte barndomens första fjorton år i en småstad på öns sydkust. Det var några fridfulla år, framför allt de tio eller elva första, och av dessa bevarar jag livliga minnen av vårt hus med böcker, vilkas blad alla var gulnade och sköra, av återkommande besök på de två folkbiblioteken, där min två år äldre bror och jag ofta tillbragte timmar, forskande i äventyrs- och sagoböcker med illustrationer av fjärran världar med sköna jungfrur och landskap, alldeles olika dem, vari vi levde. Ibland begav vi oss, utrustade med papperskuvert, till stadens pizzeria, där vi förutom att äta en pizza, hällde salt i våra kuvert ur saltkaren på borden, för att taga hem till vår mor, så att hon kunde laga mat. Jag minns ett annat tillfälle, då jag sagt att jag var intresserad av att fiska och min far tog mig med sig till en vän, som var fiskare och som skänkte mig några meter metrev, några krokare och ett blysänke, ty detta var enda sättet att komma över dylika ting. På ön blev verbet ”köpa” efter hand ersatt med verbet ”komma över”. Nästan aldrig köpte någon något, alla ”kom över” det. Förvisso var det så att Förenta staternas marin med sin blockad hindrade oss kubaner att ösa upp havsvatten att torka in och så erhålla salt. Men inom den högeffektiva socialistiska ekonomins ramar kunde man alltid finna en lösning på vardagens problem, såsom jag med de två anförda exemplen visat.

Många år därefter, sedan jag bosatt mig i Förenta staterna och där arbetade såsom universitetslärare, fick jag en gång på min mottagningstid besök av en student, som hänförs av vad hans i saken grundligt insatta lärare i socialvetenskaper ingivit honom av nya och strålande lösningar. Han förklarade för mig att Förenta staternas marinblockad var orsaken till fattigdomen på Kuba. Jag omtalade då för honom en av historikerna föga känd händelse, som inträffade i samband med att Kristofer Kolumbus upptäckte denna ö i oktober 1492. Kolumbus tvangs nämligen vänta i flera veckor på öppna havet, innan han kunde ankra sina skepp och stiga i land, eftersom strömmen av inkommande skepp – stora fartyg, inte alls kanoter, tillade jag – ur de kubanska indianernas handelsflotta var så intensiv med frakter av frukt och andra livsmedel från stammarna i norr och andra orter, en nödvändig trafik, eftersom ju annars fruktansvärd svält hade drabbat ön.

”Men” – avslutade jag – ”om du inte har några frågor om matematik, tror jag det är bäst att du går nu och kommer tillbaka på min mottagningstid, när du har frågor om det vi gått igenom i klassen.” Och studenten gick sin väg, förbryllad och osäker, och försökte nog smälta det jag sagt honom. Det tycks nog, som om mina dåtida studenter behövde en smula mer praktik med bevisföring enligt ”reductio ad absurdum” och de subtiliteter denna erbjuder.

Studieåren

Jag studerade matematik i Sovjetunionen, vid Charkovuniversitetets fakultet för mekanik och matematik, och avlade examen år 1983 såsom ”matematiker”, som det står i det ryska examensbeviset, och ”master i fysisk-matematiska vetenskaper”, som det står i det på spanska. Detta var år av intensiv mental koncentration och introspektion, med stänk av sådant, som vanligen förekommer i en ung mans liv. En gång under en föreläsning i dialektisk materialism (den obligatoriska undervisningen i marxism omfattade dialektisk materialism och historisk materialism) sade oss professorn att han hade arbetat med en modell, enligt vilken medvetenheten vore en egenskap hos all materia – här måste man beakta att det i marxismen gäller såsom postulat att

medvetenhet uppstår endast i ”högt organiserad materia”, hjärnan – varför det han uttalade var ett kätteri. Filosofi var något, som aldrig intresserat mig, men den dagen och det uttalandet gjorde ett sådant intryck på mig att de nog är de enda minnen jag behållit av dessa föreläsningar i marxism, som hölls för oss varje vecka i ungefär två års tid. Nu inser jag att det var en reaktion från det undermedvetna, en ingivelse av Augoeides eller bådadera. Ett annat minne av dessa år har dröjt sig kvar: när jag vid ett tillfälle slutat studierna sent och det redan blivit mörkt, står jag och betraktar den öppna platsen framför universitetet; den ligger tyst, tom, täckt av nyfallen snö, upplyst blott av ett vitt och svagt ljus.

Dessa år intresserade mig den politiska situationen föga, då jag ju var född i en inskränkt värld, och dessa inskränkningar tedde sig såsom något naturligt. Världen var delad i det socialistiska lägret och det övriga. Jag visste att människorna i den andra delen av världen kunde till exempel resa utan särskilda hinder till länderna inom den egna delen och att vi, som levde i arbetarnas paradiset, inte var fria att göra detta. Detta var något man accepterade såsom det pris man fick betala för att vara fri. Livet i den andra delen av världen var något, som syntes lika avlägset som livet på andra planeter, med helt andra regler och seder. Den mentala inställningen liknade den hos en människa, som fötts med någon allvarlig fysisk defekt men helt enkelt accepterar denna och inte plågar sig med tankar om det orättvisa i att ha fötts handikappad.

När man lever i det socialistiska lägrets frihet, anammar man regler för uppförandet, vilka möjliggör att navigera i livet med minsta möjliga faror. Politiska skämt blir en del av detta, men när man yttrar sådana, är man alltid på sin vakt, uppmärksam på vilka, som kan höra dem, eftersom det finns många, som ogillar dylika skämt, och saken kan få obehagliga följder. När man skämtar om politik eller nämner statens högsta ledare vid namn, gör man det med den inlärd vanan att hastigt se sig omkring för att vara viss om att det sagda inte når ovälkomna öron. Denna inställning förstår man kanske lättare, om man jämför den med den rädsla och det obehag en individ i dag (år 2022) känner i den andra världen, den fria västvärlden, om någon inför honom yttrar något vanvördigt om ”Förintelsen”, etniska minoriteter, sexuella avarter som i det sociala livet förklarats efterföljansvärda, eller andra sidor av den moderna ”woke”-idiologin. Den som yttrar något dylikt, kan då iakttaga hur denna individ blir osäker, hur hans blick börjar flacka, hur skrämmd han ser ut och att han kanske tar ett steg bakåt. Den ordlösa rädslan, ingiven av det sociala trycket, bemäktigar sig höljena. Individens vet att en dylik fri-språkighet, om han själv sökte utöva den, kunde medföra hans utstötning ur samhället, fängelse-dom, förlust av arbete och pengar.

De osynliga världarna ökar sin dragningskraft

I senare hälften av 1980-talet hade jag blivit på det klara med att den marxistiska filosofin är ur stånd att tillfredsställa förklara verkligheten, men i den situation av till ytterlighet gående kontroll av tillgänglig information som rådde på Kuba bestod den enda möjligheten i att finna böcker i privata bibliotek eller, om man sökte i de offentliga, sådana böcker, som av en eller annan orsak undgått censuren. En kort tid efter att jag gjort en inre åkallan, i vilken jag bad om att få ljus, mötte jag en vän från skoltiden, en man jag inte träffat på elva, tolv år, i omständigheter, ögonskenligen slumpartade och som sådana osannolika. Vårt samtal tog genast en vändning, som under våra skolår hade varit omöjlig, med anknytningar till Nya testamentet och andra vid denna tid tabubelagda ämnen. Denna dag, efter så många år utan att ha träffats, samtalade vi som aldrig förr. Visst hade vi varit vänner men inte med en så djup vänskap att vi hade kunnat känna oss fria att tala om av staten förbjudna ämnen, vilket vi nu gjorde utan att tveka. Vi skulle snart åter ses hemma hos en gemensam kvinnlig vän från skoltiden. Han varskodde mig om att detta nya möte avsåg ett samtal med hennes far, herr O.

Hemma hos vår kvinnliga vän väntade alltså hennes far. Han ställde mig flera frågor, vilka jag nu inte längre minns. Vi samtalade länge. Snart insåg jag att jag med hans hjälp skulle finna det jag sökte. Han lånade mig några böcker. En kort tid därefter, under ett av flera följande

besök, sade han mig att vi skulle besöka några vänner, vilket vi också gjorde. Det visade sig vara två äldre damer, M. och M., systrar som levde tillsammans.

Väl i dessa damers hem, insåg jag att de kände mig mycket väl, bättre än jag mig själv. Jag minns att en av dem fällde denna kommentar – ”Nu förstår jag vem han var, den unge man vi såg!” Senare har jag förstått att de var två framskridna lärjungar. Detta kan jag nu yppa, eftersom de två nämnda individerna redan lämnat sin inkarnation. Detta första besök hemma hos de två följdes av flera, dock inte så ofta som jag ville, eftersom mitt arbetsschema hindrade mig. Under samtal med O. och dessa två fick jag veta om H.P.B., Teosofiska samfundet, planet-hierarkin, Alice Ann Bailey med mera. Allt detta föreföll mig mycket naturligt, vara som det borde vara. Den klara förnimmelsen var att jag funnit Ariadnes tråd. En kort tid därefter fick jag möjlighet att lämna ön.

Utanför ön

En gång, medan jag strövade omkring i Toronto, påträffade jag i ett antikvariat ett exemplar av *Bhagavad-Gita*, och som jag av vad jag läst och lärt på ön kände till denna bok, köpte jag den genast. Det var Juan Mascarós sköna engelska översättning. Senare, efter att ha flyttat till Förenta staterna, köpte jag, så snart tillfälle gavs, många böcker av H.P.B., Alice A. Bailey, Mabel Collins, Charles W. Leadbeater, Arthur E. Powell och andra teosofiska klassiker. Följande de anvisningar, som lämnas i Alice A. Baileys böcker, skrev jag till Lucis Trusts säte, sökte och erhöll inträde i Arcane School.

Vid ett visst tillfälle mottog jag per post en broschyr med titeln *Gnostics*, den uppsats med samma namn som ingår i boken *Knowledge of Life One* av Henry T. Laurency. Broschyren var utgiven av Stanton Stevens hos Rainbow Bridge Productions och lämnade därtill besked om Henry T. Laurency Publishing Foundation med adress i Skövde, Sverige, och nämnde även Lars Adelskog. Jämte denna broschyr kom upplysningar om ytterligare sex, som jag kunde beställa, om jag vore intresserad. Jag beställde dem alla. Jag skrev till Sverige och köpte de engelska översättningarna av *De vises sten* och *Kunskapen om verkligheten*. Detta måste ha varit i slutet av 1990-talet. De förklaringar, som gavs i dessa, föreföll mig storträde, följd-riktiga, klara och rediga. Jag blev snart varse att den mentala inställning eller hållning, som fordrades av mig, om jag vid läsningen av dessa böcker ville på djupet förstå den pytagoreiska framställningen, låg på en nivå högre än den som fordras för matematiskt studium. Efter många års studier av ren matematik var detta den första gång jag fann detta, ehuru jag hade fångat glimtar därav redan i den esoteriska litteratur jag dittills bekantat mig med, framför allt vid läsningen av *En avhandling om kosmisk eld*.

Jag hade satt mig i förbindelse med Lars, när jag köpte de båda böckerna – detaljerna vid detta köp minns jag ej längre – och vi hade haft en viss brevväxling genom elektronisk post. Internet var då något alldeles nytt. Ett fåtal år dessförinnan hade endast de som var knutna till stora universitet, haft konton för elektronisk post, betjänade av en central server, som vanligen använde UNIX och som både studenter och lärare nådde från centrala laboratorier. Men redan då kunde man kommunicera med Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency per elektronisk post. Jag gjorde redan dessa år försök att börja översätta *The Philosopher's Stone* till spanska, men jag kom aldrig särdeles långt, då den inre drivkraften var svag, otillräcklig för att låta mig inse att detta arbete borde ges företräde framför varjehanda yttre omständigheter. Emellertid studerade jag de utgivna böckerna, i första hand dem jag köpt och nyss nämnde. Den framställning av den pytagoreiska undervisningen Laurency gjort visade sig vara ytterst användbar för bättre förståelse av de böcker som skrivits och utgivits i Alice A. Baileys namn. Allteftersom det sedan på nätplatsen <https://laurency.com> publicerades översättningar av ytterligare böcker, gjorde jag i mitt hem utskrifter av dessa.

Under tiden försämrades mitt förhållande till Arcane School. Vid fler än ett tillfälle utträdde jag ur denna skola, då det tycktes mig som om något icke stode rätt till i denna, hänförde därefter

mina tvivel till ofullkomligheter hos mig själv och återinträdde. Trots allt kvarstod mitt intryck av att det i Arcane School rådde oklara förhållanden. Jag skall nämna några dylika, i allmänna ordalag, utan att anknyta dem till bestämda tidsskeden, eftersom de var ständigt närvarande och inte stod i samband med mina perioder av att vara skild från respektive ansluten till denna skola. Bland de förhållanden jag ogillade var de två viktigaste den undfallande hållning skolan intagit till sionismen trots D.K.:s uttryckliga fördömanden av denna – jag bad om förklaringar till detta, men fick aldrig någon allvarlig sådan – och det som till slut fick bågaren att flöda över: upptäckten på internet av brev, vilka Helena Roerich skrivit på ryska och i vilka hon fördömer Alice A. Bailey och D.K. Dessa brev hade tidigare inte publicerats, åtminstone inte i översättning till engelska. Jag översatte några betydelsefulla delar av dem och sände dessa översättningar till min kontaktperson i skolan och bad om kommentarer. Det svar jag erhöll var mycket otillfredsställande. Kontaktpersonen sökte vifta bort hela saken och lämnade oförklarad hur det kunde komma sig att Arcane School fortsatte att använda böckerna i serien *Agni Yoga* – skrivna av Helena Roerich – såsom fundamentala texter, likvärdiga med Alice A. Baileys böcker. Detta förbryllade mig ganska mycket, motsägelsen kunde ej övervinnas. Jag bad att få fortsätta studierna vid skolan men därvid befrias från att befatta mig med Helena Roerichs skrifter, vilket beviljades. Likväl fortsatte man att skicka mig skrifter av henne, som om inget hade hänt. Vid det laget hade jag redan bestämt mig för att avsluta min tillhörighet till skolan, vilket jag även gjorde, dock ännu ej formellt.

Den pytagoreiska läran: hylozoiken

Jag sökte förklaring, tänkte på min vän Lars, att rådgöra med honom, fråga honom vad han tänkte om detta, och när jag ingående undersökte de länkar som ledde från <https://laurency.com> till nätplatserna <http://www.hylozoik.se/english/english.htm> och <http://www.veidos.se>, insåg jag att Lars var mycket mer än blott översättare. Jag skrev och bad honom om hjälp i min förvirring. Han svarade mig, och det var så jag inledde mina formella studier i hylozoik under hans ledning. Givetvis hade jag vid den tiden formaliserat mitt utträde ur Arcane School. Jag tillfogar en avslutande kommentar, som måhända kan hjälpa villrådiga studerande, som bekantat sig med eller vet något om teosofi eller det vi kallar ”äldre esoterik” och är intresserade av dessa ting: Kunskapen om verkligheten, om högre världars existens, om kosmos, om livets mening, ges mänskligheten litet i taget, eftersom allt kräver förberedelse och har sin bestämda tid. Må Henry T. Laurencys framställning tala för sig själv. För övrigt är tidsföljden i framställningen tydlig, eftersom K.H. är Pytagoras (Πυθαγόρας) och D.K. är Kleinias (Κλεινίας).

Frid vare alla varelser
Peace to all beings
Paz a todos los seres

Antonio Rodríguez
Blairsville, Georgia
den 6 december 2022

Spanska originalets titel: *Cómo el hiloísmo vino a mi.*

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2023 eller 74 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.